

denrigsminister. Dette egner sig bedre til Meddelelse af konfidentiel Natur. Jeg vil tage Sagen under Overveielse; men jeg anser det for overordentlig vanskeligt at gaa den Vej, som Udvalget ønsker. — Betænkningens Nr. 7, hvortil knytter sig Indstilling under Nr. 2, har foreligget for mig tidligere i Ministeriet. Jeg har ikke været i Stand til at se, at det var muligt at gjøre Noget for de paagjældende Fiskere. De have tidligere for billig Pris været i Stand til at leie et Sted til at tørre deres Garn paa. Senere har Vedkommende, som eier Ferrøen, sat Prisen til Betrs; jeg ser ikke, det er muligt at gjøre Noget for de Paagjældende. Smidlertid, den Forklaring, som den ærede Ordfører gav for, at Sagen henvistes til min Overveielse, kan jeg naturligtvis gaa ind paa. Det Samme er Tilfældet med Indstillingen under Nr. 3; den angaar ogsaa Duffet om en Forandring i Lovgivningen om Fiskeriforholdene, og det Samme er endelig ogsaa Tilfældet med et Andragende, som ikke er henvist. Det er altsaa Noget, som vil komme under Overveielse, naar vi atter komme til at overveie et Lovforslag om Ordningen af Fiskeriet. Saaledes som det ærede Thing stiller sig i Klar til Lovgivningsspørgsmaal, som have været fremsatte fra min Side og i det Hele taget fra Regjeringen, finder jeg Anledning til at sige, at jeg haaber at kunne fremsætte paa Rigsdagen næste Aar et Forslag til en Fiskerilov, og saa ville altsaa disse Spørgsmaal kunne komme til Overveielse. Der har været Grund til at lade Sagen ligge nogle Aar, hvilket formentlig vil erkendes; men nu forekommer det mig, at der er Grund til at fremme den. Sagen maa endnu gjøres til Gjenstand for mange Overveielser, men jeg haaber dog, at de kunne endes saa betimelig, at Lovforslaget kan komme til at foreligge for Rigsdagen næste Samling, og saa ville de paagjældende Spørgsmaal jo kunne blive Gjenstand for Overveielse. — Med Hensyn til den Skrivelse, som den ærede Ordfører nævnte, nemlig Skrivelsen af 7de Oktober 1885, da pegede den ærede Ordfører jo ogsaa paa, at mit Forhold til denne Sag jo nærmest har været formelt, det vil sige, at det er en Afgjørelse, som var truffen. Jeg vil nu imidlertid meget betvivle, at man med Høie kan sige, at den Afgjørelse ikke er retfærdig eller rigtig; det kan gjerne være, at den rammer ubødig, men naar jeg bruger dette Udtryk, saa mener jeg, at den ganske sikkert er truffen i Henhold til de gjældende Regler. Det er ofte overordentlig vanskeligt at træffe en Afgjørelse i disse fattige sager, hvor det gjælder om at finde Domi-

cilet. Til Syvende og sidst bliver man jo i Reglen nødt til at gaa til Fødestedet; men der er Tilfælde, hvor man ikke en Gang kan naae hertil. Som et Exempel, jeg selv har oplevet, skal jeg nævne, at der en Gang i en Kommune fandtes en Selvmorder, om hvem det ikke var muligt at oplyse, hvem eller hvorfra han var, eller hvor han havde hjemme; saa blev altsaa det Sted, han havde valgt til at tage sig af Dage paa, nødt til at tage sig af ham. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet, som er meget vanskeligt; men der er, som sagt, ingen Grund til at tvivle om, at Afgjørelsen er flet i Henhold til de gjældende Bestemmelser, og jeg kan ikke se, at det kan nytte noget nu at ville begynde paa at rolte ved disse.

Leth: Den høitærede Indenrigsminister udtalte jo, at han ikke havde sat sig rigtig ind i og var fuldstændig fortrolig med dette Spørgsmaalovre fra Randers Fjord. . . . (Indenrigsministeren: Nei, det sagde jeg slet ikke, det var ikke det!). . . . Var det ikke det, den ærede Minister ikke var fortrolig med, i alt Fald opfattede jeg Meningen af den ærede Ministers Udtalelser saaledes, eller jeg mener med andre Ord, at hans Udtalelser vare et Bevis for mig paa, at Ministeren ikke var fortrolig med Sagen, men jeg har maaste hørt feil af selve Ordlyden af Ordene, som de saaldt. Ministeren sagde, at det vilde forekomme ham lidt underligt, om Staten traadte til i en Proces mellem to Parter og tog Parti for den ene mod den anden, og at det var den væsentligste Betænkelse, han havde her. Saaledes stiller Forholdet sig i Virkeligheden ikke her. Efter at Ostenfeldt havde erhvervet Høiesteretsdommen af 29de Januar 1883 for, at han havde den Æneret, som her er Spørgsmaal om, saa viste det sig, at den Ret, han saaledes havde faaet anerkendt, ved sin Rækkeevne var saa stor, at den tog Brødet fra og ruinerede en Fiskerbefolkning paa henved 3 Tusind Mennesker, eller nogaagtig efter Kommissionens Opgivende 2,940 Mennesker. Ministeriet havde tidligere gjort Forsøg paa at faae denne Sag i Orden. Regjeringen fandt nemlig, at den ikke kunde lade disse mange Mennesker gaa til Grunde, og nedsatte derfor tilfaldt en Kommission, som endte med at indstille, at Statskassen skulde betale Ostenfeldt 300,000 Kr. for hans Fiskerirettighed. Saa var det, at disse 3 Gaardmænd fra Overhornbæk imidlertid vare traadte til, og ved deres Hjælp syntes Statskassen ikke at behøve at bringe et saadant Offer for at redde disse Fiskere; man kunde faae det billigere. Akturat 14 Dage efter at Kommissionsbe-